

Egészségügy-betegségek

Juhász Imréné (87) visszaemlékezése:

Betegségek és járványok persze ebben az időben is voltak, de oltások és orvosok nem nagyon. A falusi gyerekek amúgy is hozzá voltak szokva a keményebb élethez. A leggyakoribb betegségek gyerekkoromban a himlő, a bárányhimlő, a rózsahimlő, a torokgyík, a recset, a hastífusz és a szamárköhögés voltak. A szülések is otthon történtek a háznál bábával. A csecsemők általában egy évig szoptak, de volt, aki tovább is. Sok csecsemő és kisgyerek halt meg akkoriban főleg torokgyíkban. Ha valaki ebbe a betegségbe esett, annak meleg sót tettek a nyakára, majd azt megégették. Volt, aki nem is a betegségbe, hanem ebbe a gyógyymódba halt bele. Az elvágott ujjra a legjobb gyógyymód az volt ha a friss sebre a falról lekapartak egy kis meszet, majd bekötötték azt.

Mázik Erzsébet (78) visszaemlékezése:

Ongán nem volt helyi orvos. Szikszóról járt ki hetente egyszer csütörtökönként. Ha valaki meghalt a faluban, akkor Szoboszlai Dezső bácsit hívták, vagyis a „halott látót”, hogy megállapítsa a halál okát. Az iskolába védőnő járt a hajunkat vizsgálni kéthavonta. Hetente egy alkalommal vándor fogorvos praktizált, aki minden eszközt magával hordott. Búdi Lajosné, Ilonka néni volt hosszú ideig Ongán a szülésznő, őt Szalmáné követte. Szülés után az asszonyok két hétig betegágyasok voltak, ebből az első héten csak feküdniük szabadott, de a második héten már elláthatták gyermeküket. Ezt nagyon fontos volt betartani, mert voltak olyanok, akik szülés után egyből visszamentek a határba dolgozni, de közülük többen, már soha többet nem szülhettek gyereket. A család és a szomszédok vittek a betegágy alatt ételt a kisgyerekes házhoz.

Kovalcsikné Czifrus Jolán (69) visszaemlékezése:

A régi orvosi rendelő emlékeim szerint egy régi lerobbant lakás volt. Gyógyszertár nem volt. Miskolcra kellett menni a gyógyszerért.

Kacsúr Jánosné (60) visszaemlékezése:

Ha kórházba kellett menni, régen szikszóra utaltak bennünket. Nem egyszer előfordult olyan, hogy a beteget szekérral vitték a kórházba.

Mészáros sándorné (75) visszaemlékezése:

Ápolónők helyett apácák voltak a kórházban, és se ők se az orvosok nem fogadtak el semmilyen pénzt. A mai röntgen helyett akkoriban még ernyőröntgen volt, ami azt jelentette, hogy egy sötét szobában az ember elé raktak egy tábla szerű dolgot és azzal vizsgálták meg.

Forgács Józsefné (69) visszaemlékezése:

Zöld kereszt címen volt lehetőség az orvosi rendelőben a betegek fogadására. Egy magánlakásban volt a rendelő szegényes körülmények között. Egy orvoshoz több körzet is tartozott, így nehezen tudta csak ellátni a feladatait.

Csurko Józsefné (67) visszaemlékezése:

A Rózsa György úti rendelő, már az én fiatal koromban is megvolt. Bár a felszerelése nem volt éppen modern, de minden szükséges alap felszerelés megvolt, ami kellett. Akit a helyi orvos nem tudott meggyógyítani, azt tovább küldte Szikszóra, mert körzetileg oda tartoztunk. Ott volt a kórház. A szülések viszont édesanyám idejében még itthon házaknál zajlottak, bábák segítségével. Az ő elbeszéléseiből tudom, hogy egy bába élt a faluban, akit Boriska néninek hívtak. Amikor elkezdődött a szülés, valakit elküldtek érte, és amíg odaért

előkészítették neki a tiszta lepedőket és a meleg vizet. A bába levezette a szülést, majd pár napig még ő fürdette az újszülöttet. Szolgálatiért, segítségéért mindenki azt adott, amit tudott, amennyire telt. Kapott disznót, pénzt, tyúkot. Attól függött, hogy ki mit tudott adni.